

SCÉNÁŘ

Beat: Píše se rok 1939 a v pražské porodnici se narodí Věra Kaucká, později Vašků. Její otec vedl koloniál v Říčanech později ho, ale zatkli. Proto vyrůstala jen s maminkou a sourozenci. Ale i přesto na svoje dětství ráda vzpomíná.

Paní Vašků: otec můj měl koloniál, takže dlouho ho moc neměl, protože byl vykořisťovatel. Ať se zaměstnává on jediný sám.

Paní Vašků: Chodila jsem do školy v Říčanech, na takzvanou starou školu. Chtěli tu školu vyhodit do vzduchu, že se tam usídlila strašná tlupa německých vojáků a důstojníků. A já jsem brečela, brečela že mi vyhodí škola já nebudu mít kam chodit.

Alenka: V předškolním věku si hodně užívala různé hry, s nástupem do šly však hry nahradilo učení. V Litoměřicích studovala pedagogický obor, ke kterému ji dovedla rodina. Do prahy by ji nevzali z toho důvodu, že pocházela z buržoazní rodiny.

Val: Po ukončení studia se stala vychovatelkou v litoměřické mateřské škole. Po několika letech práce, ale již ve funkci ředitelky, byla donucena vstoupit do komunistické strany. Čehož do teď lituje.

Ád'a: V roce 1962 se seznámila se svým budoucím manželem.

Paní Vašků: Přeletěla jiskra, jak se, tak říká, Šli jsme v Litoměřicích po tom náměstí, noa on šel takhle proti mně, já proti němu a říkám si „Ježiš to je pěkný kluk“.

Emča: Teď se vrátíme do Říčan, kde tehdy šesti letá paní Věra prožila konec druhé světové války.

Paní Vašků: To už byla revoluce. Už se k nám stahovaly ty kolony, těch Němců. Tak tam jsem měla strašný zážitek. Ty mrtví vojáci, ty kluci na těch valnicích. A neměli boty, a to mě tak strašně zaujalo. Proč neměli boty? No a pak jsem se dozvěděla, že se to běžně dělalo, když byl mrtvý voják, že se mu vzaly boty.

Alenka: V Říčanech byla svědkyní persekuce místního starosty.

Paní Vašků: Pochopitelně přišel do styku s Němci, že jo jako starosta. Ať chtěl nebo nechtěl, tak se muselo s nimi jednat. A oni našli z kolaborace. Tak ho přihnali tam, před tu radnici. A na krku měl obrátku. Tak to hrozně se mnou zacloumalo, jo.

Beat: Paní Věra zažila jak konec války, tak konec čtyřicet let trvajících komunistického režimu.

Paní Vašků: Pád komunismu, asi takhle. Byla jsem zrovna v tu dobu u maminky v Říčanech, protože byla v nemocnici. A když jsem pak jela domů do Lovosic, tak jsem vystoupila na Hlaváku a říkám si „Holka, ještě máš hodinu času“. Nohy na ramena a frrr na náměstí, na Václavák. No a teďko tam křičeli „Havel na hrad!“. My nevěděli, kdo to je Havel.

Paní Vašků: No, asi závěr udělám takový. Že jsme byli chudí a že si víc vážíme věcí než vy.

